

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 27, 2018

Nummer 27, 2018

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1536](#) 11-09-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1544](#) 11-09-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1549](#) 11-09-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1552](#) 11-09-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1542](#) 11-09-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1548](#) 11-09-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1539](#) 11-09-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1538](#) 11-09-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1546](#) 11-09-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1534](#) 11-09-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1533](#) 11-09-2018

RECHTSPRAAK

Heeft het hof het recht geschonden door zonder nadere toelichting structureel, in afwijking van LOVS-afspraken, de laatste dag die een verzoeker in detentie heeft doorgebracht voor vergoeding ex artikel 89 Sv in aanmerking te laten komen?

Het middel klaagt dat het hof het recht heeft geschonden ‘door artikel 90 Sv aldus uit te leggen dat bij de in het eerste lid genoemde maatstaf (“gronden van billijkheid”) zonder nadere toelichting de LOVS-afspraken over de berekening van het aantal dagen dat bij de schadevergoeding in acht wordt genomen worden genegeerd en daar zonder enige toelichting structureel van wordt afgeweken’.

Noch in artikel 90 lid 1 Sv noch in enige andere wetsbepaling is geregeld volgens welke maatstaf het aantal dagen moet worden berekend dat in aanmerking moet worden genomen bij de bepaling van de schadevergoeding als bedoeld in artikel 89 Sv. Wel zijn daarover in het kader van het Landelijk Overleg Vakinhoud Strafrecht (LOVS) afspraken gemaakt. Deze afspraken vormen evenwel geen recht in de zin van artikel 79 RO, reeds omdat deze niet afkomstig zijn van een instantie die de bevoegdheid heeft rechters te binden wat betreft het gebruik dat zij maken van de hun door de wetgever gelaten ruimte (vgl. HR 3 december 2003, ECLI:NL:HR:2003:AE8838, NJ 2003/570 ten aanzien van de oriëntatiepunten voor de straftoemeting). De rechter is dan ook niet gebonden aan die afspraken.

De enkele omstandigheid dat het hof de door het LOVS afgesproken maatstaf niet pleegt toe te passen, brengt niet mee dat zijn uitleg van de in artikel 90 lid 1 Sv genoemde ‘gronden van billijkheid’ onjuist is. Anders dan het middel betoogt, is hier dus geen sprake van een verkeerde uitleg van artikel 90 Sv. Het middel faalt derhalve.

Opmerking verdient het volgende. Volgens artikel 90 lid 1 Sv vindt toekenning van een vergoeding van de in artikel 89 lid 1 Sv bedoelde schade plaats indien daartoe – kort gezegd – gronden van billijkheid aanwezig zijn. Bij de vaststelling van die schadevergoeding zal vaak rekening moeten worden gehouden met de omstandigheid dat de verzoeker zowel een deel van de eerste dag als een deel van de laatste dag van de vrijheidsbeneming daadwerkelijk in detentie heeft doorgebracht. Uit een oogpunt van praktische hanteerbaarheid laat zich dan

licht een vuistregel denken waarin die beide dagdelen samen worden geteld als één dag, welke vuistregel nochtans ruimte laat voor afwijkingen wanneer de omstandigheden van het geval daartoe aanleiding geven. Aangezien het een onderwerp betreft dat in het domein van de feitenrechter ligt, is het niet aan de Hoge Raad om die vuistregel vast te stellen, al is het gelet op het belang van eenvormige rechtstoepassing wenselijk dat gelijke gevallen gelijk worden behandeld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1542

Zaaknummer: 18/02673

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst, Y. Buruma, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Wetsartikelen: 89 Sv en 90 Sv

RECHTSPRAAK

Aan cassatieschriftuur gehechte raadsman en ontvangstbevestiging van het hof bevinden zich niet bij de stukken.

Het middel klaagt dat in hoger beroep het voorschrift van artikel 51 (oud) Sv, thans artikel 48 Sv niet is nageleefd, doordat is verzuimd een afschrift van de appèldagvaarding aan de raadvrouw van de verdachte te zenden.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.2 tot en met 2.8 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1552

Zaaknummer: 17/00199

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 48 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht over de strafmotivering van medeplegen opzettelijk binnen het grondgebied van Nederland.

Het middel klaagt over de strafmotivering, in het bijzonder over de overweging van het hof dat tijdens de behandeling in hoger beroep 'naar voren [is] gekomen dat de verdachte tevens verdacht wordt van betrokkenheid bij, in ieder geval één ander, strafrechtelijk onderzoek (genaamd Murdoch) betreffende de handel in harddrugs'.

Met zijn verwijzing naar het in het middel vermelde dossier Murdoch heeft het hof als onderdeel van zijn motivering van de straf, in reactie op hetgeen door de verdediging mede op basis van dat dossier Murdoch naar voren is gebracht zoals onder 3.2.3 weergegeven, slechts tot uitdrukking gebracht – zoals het kon doen – dat het de positie die de verdachte innam in het netwerk anders waardeerde dan de verdediging. Het hof heeft de strafoplegging ook overigens toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1549

Zaaknummer: 17/04687

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 2 Opiumwet en 3 Opiumwet

RECHTSPRAAK

Uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkt niet dat het hof zich ervan heeft vergewist dat de afstand door de verdachte van rechtsbijstand ondubbelzinnig, desbewust en vrijwillig is gedaan.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte niet een (vervangende) raadsman heeft toegevoegd aan de verdachte, althans onvoldoende heeft onderzocht of daartoe noodzaak bestond, aangezien de verdachte zich in voorlopige hechtenis bevond en zonder rechtsbijstand ter terechtzitting in hoger beroep was verschenen.

Artikel 6 lid 3 onder c EVRM kent de verdachte het recht toe om zichzelf te verdedigen dan wel zich te laten bijstaan door een advocaat. Die verdragswaarborg komt ook tot uitdrukking in het Wetboek van Strafvordering van Aruba (hierna: SvA). Ingevolge artikel 48 lid 1 SvA is de verdachte bevoegd zich door één of meer gekozen of toegevoegde raadslieden te doen bijstaan. De in dat wetboek voorziene toevoeging van een raadsman aan de verdachte is in een aantal gevallen verplicht, onder meer wanneer de verdachte zich in voorlopige hechtenis bevindt of heeft bevonden (artikel 62 SvA).

Of een verdachte zichzelf ter terechtzitting wil verdedigen dan wel zich wil laten verdedigen door een raadsman, is ter vrije keuze van de verdachte. Dat geldt ook indien aan de verdachte een raadsman is toegevoegd.

Dat betekent niet dat de zorg voor de verdediging steeds en zonder meer aan de verdachte kan worden gelaten. Dat geldt in het bijzonder indien een verdachte ten aanzien van wie de wetgever heeft voorzien in ambtshalve toevoeging van een raadsman, ervoor kiest om zichzelf te verdedigen en te kennen geeft afstand te willen doen van zijn recht op rechtsbijstand. Dan zal de rechter erop moeten toezien dat door die keuze aan het recht op een eerlijk proces niet wordt tekortgedaan. In een zodanig geval zal de rechter zich ervan moeten vergewissen dat de afstand van rechtsbijstand ondubbelzinnig, desbewust en vrijwillig is gedaan. Indien de rechter oordeelt dat daarvan sprake is en hij de keuze van de verdachte respecteert, zal hij tijdens de behandeling van de zaak bijzondere aandacht moeten schenken aan de positie van de verdachte. Dat geldt met name waar het gaat om het verstrekken van informatie die de verdachte voor zijn verdediging behoeft. In dat opzicht kan de verdachte immers tekortkomen

omdat hij, anders dan met de regeling van de ambtshalve toevoeging is beoogd, geen bijstand van een rechtsgeleerde raadsman heeft. In dat tekort zal de rechter zo veel als mogelijk dienen te voorzien (vgl. HR 20 december 2011, ECLI:NL:HR:2011:BT6406, NJ 2012/69).

In deze zaak is sprake van een ernstig misdrijf, dat bedreigd is met een gevangenisstraf van twaalf jaren. De verdachte bevond zich zowel ten tijde van de behandeling in eerste aanleg als ten tijde van de behandeling in hoger beroep in voorlopige hechtenis voor dit feit. In eerste aanleg is de verdachte veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaren. Blijkens het in hoger beroep gehouden requisitoir heeft de procureur-generaal bevestiging gevorderd van het in eerste aanleg gewezen vonnis. Gelet op de (juridische) merites van de zaak en hetgeen er voor de verdachte op het spel stond, lijdt het geen twijfel dat met rechtsbijstand ter terechtzitting een wezenlijk belang was gemoeid.

Uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkt niet dat het hof zich ervan heeft vergewist dat de afstand door de verdachte van rechtsbijstand ondubbelzinnig, desbewust en vrijwillig is gedaan. Evenmin blijkt uit dat proces-verbaal dat het hof tijdens de behandeling van de zaak bijzondere aandacht heeft geschonken aan de positie van de verdachte door hem informatie te verstrekken die hij nodig had voor zijn verdediging. Ten slotte blijkt uit dat proces-verbaal niet dat het hof bij de aanvang van de terechtzitting dan wel op enig ander in aanmerking komend moment, zoals na het requisitoir, de verdachte het belang van rechtsbijstand in deze zaak en de consequenties van de door hem ingenomen proceshouding heeft voorgehouden in het licht van hetgeen er voor hem op het spel stond, de juridische aspecten van de zaak daaronder begrepen. Het middel klaagt derhalve terecht dat sprake is van een motiveringsgebrek.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gemeenschappelijk Hof van Justitie, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1548

Zaaknummer: 16/05321

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: C. Reijntjes-Wendenburg

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Falende klacht over de vereiste schuld als bedoeld in artikel 4 Landsverordening Wegverkeer Aruba.

De middelen klagen in de kern over de bewezenverklaring van ‘schuld’ als bedoeld in artikel 4 Landsverordening Wegverkeer Aruba. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

In zijn arrest van 5 juni 2018, ECLI:NL:HR:2018:830, heeft de Hoge Raad ten aanzien van het met artikel 4 lid 1 Landsverordening Wegverkeer Aruba in de kern overeenkomende artikel 6 Wegenverkeerswet 1994 onder meer het volgende overwogen:

‘Vooropgesteld moet worden dat in cassatie slechts kan worden onderzocht of de schuld aan het verkeersongeval in de zin van art. 6 WVV 1994 – in het onderhavige geval het bewezenverklaarde aanmerkelijk onvoorzichtig handelen – uit de door het Hof gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid. Daarbij komt het aan op het geheel van de gedragingen van de verdachte, de aard en de ernst daarvan en de overige omstandigheden van het geval. Voorts verdient opmerking dat niet reeds uit de ernst van de gevolgen van verkeersgedrag dat in strijd is met één of meer wettelijke gedragsregels in het verkeer, kan worden afgeleid dat sprake is van schuld in vorenbedoelde zin. (Vgl. HR 1 juni 2004, ECLI:NL:HR: 2004:AO5822, NJ 2005/252.)’

Het oordeel van het hof dat sprake is van ‘schuld’ in de zin van artikel 4 lid 1 Landsverordening Wegverkeer Aruba getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

De middelen falen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1534

Zaaknummer: 16/06257

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: D.G. Kock

Wetsartikelen: 4.1 Landsverordening Wegverkeer Aruba

RECHTSPRAAK

Slagende klacht dat in de bewijsvoering ten aanzien van de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel een financieel rapport ontbreekt.

Het middel klaagt dat de schatting door het hof van het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel onvoldoende is gemotiveerd. Daartoe wordt aangevoerd dat het hof onvoldoende nauwkeurig heeft aangeduid aan welke wettige bewijsmiddelen het zijn oordeel heeft ontleend en voorts dat het hof onvoldoende nauwkeurig heeft aangeduid aan welke wettige bewijsmiddelen het zijn oordeel heeft ontleend.

Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld.

(i) Krachtens artikel 503e Wetboek van Strafvordering Aruba (SvA) kan de schatting van het op geld waardeerbare wederrechtelijk verkregen voordeel slechts worden ontleend aan wettige bewijsmiddelen. Ingevolge artikel 503d lid 1 SvA (in eerste aanleg) en artikel 503f lid 2 SvA (in hoger beroep) is op de uitspraak op een vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel artikel 402 lid 3 SvA van overeenkomstige toepassing. Dat betekent dat die uitspraak de bewijsmiddelen moet vermelden waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend met weergave van de inhoud daarvan, voor zover bevattende de voor die schatting redengevende feiten en omstandigheden.

(ii) Als wettig bewijsmiddel zal veelal een (in het kader van een strafrechtelijk financieel onderzoek opgesteld) financieel rapport in het geding zijn gebracht met een beredeneerde, al dan niet door de methode van vermogensvergelijking verkregen, begroting van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel kan worden geschat. Een dergelijk rapport is doorgaans zo ingericht dat daarin onder verwijzing naar of samenvatting van aan de inhoud van andere wettige bewijsmiddelen ontleende gegevens gevolgtrekkingen worden gemaakt omtrent de verschillende posten die door de opsteller(s) van het rapport aan het totale wederrechtelijk verkregen voordeel ten grondslag worden gelegd.

In beginsel staat geen rechtsregel eraan in de weg om de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel uitsluitend op de inhoud van een financieel rapport als zojuist bedoeld te

doen berusten.

(iii) Indien en voor zover een in het financieel rapport gemaakte gevolgtrekking is ontleend aan de inhoud van één of meer wettige, voldoende nauwkeurig in dat rapport aangeduide bewijsmiddelen en die gevolgtrekking – blijkens vaststelling door de rechter – door of namens de betrokkene niet of onvoldoende gemotiveerd is betwist, kan de rechter bij de opgave van de bewijsmiddelen waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend, volstaan met de vermelding van (het onderdeel van) het financieel rapport als bewijsmiddel waaraan de schatting (in zoverre) is ontleend en het weergeven van die gevolgtrekking uit het rapport (vgl. met betrekking tot artikel 511f van het Nederlandse Wetboek van Strafvordering HR 26 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BV9087, *NJ* 2013/544).

In aanmerking genomen dat in de bewijsvoering een financieel rapport ontbreekt met een beredeneerde berekening van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel kan worden geschat en dat de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 9, 10 en 13 niet kan worden ontleend aan de door het hof in de aanvulling op zijn vonnis opgenomen bewijsmiddelen, is de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gemeenschappelijk Hof van Justitie, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1544

Zaaknummer: 17/00895

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 503e SvA en 511f Sv

RECHTSPRAAK

Falende bewijsklachten ten aanzien van het bewezenverklaarde witwassen.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 6 ten laste gelegde niet uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid.

De klacht dat het hof de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte de in de bewezenverklaring genoemde schepen 'voorhanden heeft gehad', ontoereikend heeft gemotiveerd, faalt aangezien uit de bewijsvoering blijkt dat de verdachte door de aankoop feitelijke zeggenschap over deze schepen heeft verkregen.

Aangezien de bewezenverklaring van het onder 6 ten laste gelegde, voor zover inhoudende dat de verdachte van voornoemde schepen 'gebruik heeft gemaakt', niet zonder meer kan worden afgeleid uit de door het hof gebezigde bewijsvoering, is de bestreden uitspraak in zoverre niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Daarover klaagt het middel terecht. Dat behoeft evenwel niet tot cassatie te leiden, in aanmerking genomen dat, indien het gewraakte onderdeel uit de bewezenverklaring van feit 6 vervalft, de aard en de ernst van hetgeen is bewezenverklaard in zijn geheel beschouwd niet worden aangetast, terwijl ook de kwalificatie van het bewezenverklaarde ongewijzigd blijft.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden, omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van achttien maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, doch uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze zestien maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1533

Zaaknummer: 16/02762

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klacht dat in de bewijsvoering ten aanzien van de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel een financieel rapport ontbreekt.

Het middel klaagt dat de schatting door het hof van het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel onvoldoende is gemotiveerd. Daartoe wordt aangevoerd dat het hof de schatting niet heeft ontleend aan de inhoud van in de uitspraak opgenomen wettige bewijsmiddelen en voorts dat het hof onvoldoende nauwkeurig heeft aangeduid aan welke wettige bewijsmiddelen het zijn oordeel heeft ontleend.

Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld.

(i) Krachtens artikel 503e Wetboek van Strafvordering Aruba (SvA) kan de schatting van het op geld waardeerbare wederrechtelijk verkregen voordeel slechts worden ontleend aan wettige bewijsmiddelen. Ingevolge artikel 503d lid 1 SvA (in eerste aanleg) en artikel 503f lid 2 SvA (in hoger beroep) is op de uitspraak op een vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel artikel 402 lid 3 SvA van overeenkomstige toepassing. Dat betekent dat die uitspraak de bewijsmiddelen moet vermelden waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend met weergave van de inhoud daarvan, voor zover bevattende de voor die schatting redengevende feiten en omstandigheden.

(ii) Als wettig bewijsmiddel zal veelal een (in het kader van een strafrechtelijk financieel onderzoek opgesteld) financieel rapport in het geding zijn gebracht met een beredeneerde, al dan niet door de methode van vermogensvergelijking verkregen, begroting van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel kan worden geschat. Een dergelijk rapport is doorgaans zo ingericht dat daarin onder verwijzing naar of samenvatting van aan de inhoud van andere wettige bewijsmiddelen ontleende gegevens gevolgtrekkingen worden gemaakt omtrent de verschillende posten die door de opsteller(s) van het rapport aan het totale wederrechtelijk verkregen voordeel ten grondslag worden gelegd.

In beginsel staat geen rechtsregel eraan in de weg om de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel uitsluitend op de inhoud van een financieel rapport als zojuist bedoeld te

doen berusten.

(iii) Indien en voor zover een in het financieel rapport gemaakte gevolgtrekking is ontleend aan de inhoud van één of meer wettige, voldoende nauwkeurig in dat rapport aangeduide bewijsmiddelen en die gevolgtrekking – blijkens vaststelling door de rechter – door of namens de betrokkene niet of onvoldoende gemotiveerd is betwist, kan de rechter bij de opgave van de bewijsmiddelen waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend, volstaan met de vermelding van (het onderdeel van) het financieel rapport als bewijsmiddel waaraan de schatting (in zoverre) is ontleend en het weergeven van die gevolgtrekking uit het rapport (vgl. met betrekking tot artikel 511f van het Nederlandse Wetboek van Strafvordering HR 26 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BV9087, NJ 2013/544).

In aanmerking genomen dat in de bewijsvoering een financieel rapport ontbreekt met een beredeneerde berekening van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel kan worden geschat en dat de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 9, 10 en 13 niet kan worden ontleend aan de door het hof in de aanvulling op zijn vonnis opgenomen bewijsmiddelen, is de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gemeenschappelijk Hof van Justitie, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1546

Zaaknummer: 17/00892

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 511f Sv

RECHTSPRAAK

Pleitnota raadsman bevindt zich niet bij de stukken van het geding, volgt vernietiging.

Het middel klaagt dat het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep van 30 november 2016 en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak nietig zijn, aangezien de door de raadsman bij die gelegenheid aan het hof overgelegde pleitnota zich niet bij de stukken van het geding bevindt.

Blijkens het proces-verbaal van voormelde terechtzitting heeft de raadsman van de verdachte het woord tot verdediging gevoerd. Het proces-verbaal houdt – voor zover voor de beoordeling van het middel van belang – het volgende in:

‘De raadsman voert het woord ter verdediging aan de hand van een pleitnota die aan het gerechtshof is overhandigd en die aan dit proces-verbaal van terechtzitting is gehecht en als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd.’

De in genoemd proces-verbaal vermelde pleitnota ontbreekt bij de aan de Hoge Raad gezonden stukken. Naar aanleiding van een door de raadsman op de voet van artikel 4.8.2 van het Procesreglement Hoge Raad der Nederlanden gedaan verzoek is bij het hof nadere informatie ingewonnen. Op grond van die informatie moet worden aangenomen dat die pleitnota niet meer beschikbaar zal komen.

Nu bedoelde pleitnota ontbreekt, valt niet na te gaan of ter terechtzitting meer verweren zijn gevoerd dan wel of aldaar meer uitdrukkelijk onderbouwde standpunten naar voren zijn gebracht dan de in het door hethof bevestigde vonnis van de rechtbank genoemde. Dit verzuim strijdt zozeer met een behoorlijke procesorde dat het, nu het onherstelbaar is, nietigheid van het onderzoek en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak meebrengt.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1538

Zaaknummer: 16/06255

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: A.A. Franken

Wetsartikelen: 4.8.2 Procesreglement HR

RECHTSPRAAK

Falende bewijsklacht ter zake van gekwalificeerde diefstal.

Het middel klaagt onder meer dat het hof de voor het bewijs gebruikte verklaring van medeverdachte [medeverdachte 2] heeft gedenatureerd.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 5, 6 en 11 tot en met 14 kan de klacht niet tot cassatie leiden.

Het middel klaagt voorts dat de ten laste gelegde en bewezenverklaarde strafverzwarende omstandigheid van artikel 43a Sr niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 16 en 17 kan ook deze klacht niet tot cassatie leiden.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden, omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van vier maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze drie maanden en twee weken belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1539

Zaaknummer: 16/02519

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: R. van Leusden

Wetsartikelen: 311 Sr en 43a Sr

RECHTSPRAAK

Hadden verbalisanten de bevoegdheid om inzage van het identiteitsbewijs van verdachte te vorderen ex artikel 8 lid 1 Politiewet 2012?

Het middel klaagt over de verwerping van het verweer strekkende tot bewijsuitsluiting.

Blijkens zijn hiervoor weergegeven overweging heeft het hof bij de verwerping van het verweer betrokken de omstandigheid dat de verbalisanten inzage van het identiteitsbewijs van de verdachte hebben gevorderd nadat deze driemaal een andere naam had opgegeven. Gelet op het onder 2.3.3 weergegeven proces-verbaal, dat inhoudt dat de verdachte eerst na het vorderen van inzage van een identiteitsbewijs valse namen had opgegeven, is de motivering van het hof in zoverre niet begrijpelijk. Het middel klaagt daarover terecht.

Dit gebrek in de motivering behoeft evenwel niet tot cassatie te leiden. Ook met weglating van de omstandigheid dat de verdachte voorafgaande aan het vorderen van inzage van het identiteitsbewijs driemaal een andere naam had opgegeven, heeft het hof in zijn onder 2.3.2 weergegeven overwegingen niet onbegrijpelijk tot uitdrukking gebracht dat het vorderen van inzage van het legitimatiebewijs van de verdachte redelijkerwijs noodzakelijk was voor de uitoefening van de politietaak als bedoeld in artikel 8 lid 1 Politiewet 2012. Daarbij neemt de Hoge Raad in het bijzonder in aanmerking dat het hof heeft vastgesteld dat de verdachte omstreeks 03.15 uur is aangetroffen in een garagebox in een boxgang waarvan het de verbalisanten ambtshalve bekend was dat daar in het verleden gestolen goederen waren aangetroffen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1536

Zaaknummer: 17/00491

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: J. Kleiman

Wetsartikelen: 8 Politiewet 2012 en 359a Sv